

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

POLITIEKE SPELDEPRIKKEN.

Al geruimen tijd worden in het *Tijdschrift* kleine speldeprikken toegediend aan staatkundige régimes, met name het fascistische in Italië en het nationaal-socialistische in Duitschland. De wijze, waarop ons beroep samengeweven is met de geheele maatschappij, maakt, dat men wel een oordeel moét hebben over die maatschappij. Indien men een medisch-socialen maatregel in eigen of ander land aan critische bespreking onderwerpt, dan heb ik niet het minste bezwaar, mits dit ernstig geschiedt, en binnen ons vakverband.

Maar op bladzijde 2331 begint collega PINKHOF weer een artikeltje over „een Belgisch blad, dat den „corporatieven staat” aan zijn lezers inprent”, waarbij hij niet vergeet, corporatieven staat tusschen aanhalingsteekens te zetten. En ik voor mij vind het ongewenscht, in een zuiver wetenschappelijk blad dergelijke schamperheden te schrijven. Ik vraag collega PINKHOF dan ook vriendelijk en hoffelijk, dit verder na te laten. Ik vlei mij er mede, onpartijdig te kunnen zijn, en ik weet zeker, dat ik hetzelfde zou vragen, indien andere regeeringsstelsels in een medisch vakblad dergelijke vegen uit de pan zouden krijgen. Ik hoop dan ook, dat collega PINKHOF er tegen zal kunnen, dat ik er voor uit kom, veel goeds in dien corporatieven staat zonder aanhalingsteekens te zien.

Ik vind het een heel ding, collega PINKHOF hiermede aan te vallen. Hoevele jaren geniet ik niet van zijn aardige bijdragen in het *Tijdschrift*. Het is het eerste wat ik onder het visiterijden uit het nieuwe nummer lees, want de langere artikelen worden voor den avond bewaard en aan den huiselijken haard gelezen, die overigens hier vervangen wordt door een electriche fan.

Niet besluiten wil ik dan ook, zonder de Redactie een pluim op den hoed te zetten voor den inhoud van ons *Tijdschrift*. Het is zonder twijfel voor den Nederlandschen arts, vooral in de tropen, het belangrijkste vakblad. En ik heb den indruk, dat rustige doorlezing, vooral ook van de referaten, ons goed op de hoogte houdt.

Ik zou dit schrijven graag als ingezonden stukje opgenomen zien, en niet beschouwd als een brief aan collega PINKHOF alleen, omdat er waarschijnlijk ook wel anderen zullen zijn, wien deze kleine ontsiering niet is ontgaan.

Semarang, 14 Juni 1938.

P. G. C. VAN OORT.

HET SUBCUTAAN TOEDIENEN VAN ISOTONISCHE GLYCOSE-OPLOSSING BIJ DE INSULINE-SHOCKBEHANDELING VOLGENS SAKEL.

In dit *Tijdschrift* van 18 Juni 1938 deelt collega TIMMER een sterfgeval mede tengevolge van een behandeling met den insulineshock volgens SAKEL, en schrijft o.m. dat intraveneuse toediening van glycose niet mogelijk was, wegens de opgewondenheid en de nauwe aderen der patiënte.

Naar aanleiding hiervan zou ik gaarne de aandacht willen vestigen op het subcutaan inspuiten van glycose-oplossingen, zooals dit sinds eenigen tijd met succes wordt toegepast bij insuline-shocktherapie in het WILLEM ARNTSZ Huis te Utrecht. De voordeelen hiervan zijn, dat men ze geven kan bij onrustige patiënten en bij patiënten, die nauwe of gethromboseerde aderen hebben (zooals dit nogal eens voorkomt na een cardiazolkuur). Wij spuiten in bij patiënten, bij wie intraveneuse toediening van glycose onmogelijk was, 150 tot 500 cM³ van een 5.6 pCt.'s oplossing van glycose, subcutaan in het bovenbeen of in de regio infraclavicularis, wanneer zij na de voeding met rietsuiker: dieper in coma kwamen, lang comateus bleven, sterke strekkrampen hadden, onrustig werden, waarbij zij een onregelmatige stertoreuse ademhaling en slechten pols hadden, braakten of koud waren en zweetten. Zij ontwaakten of herstelden zich na 5 tot 15 minuten.

Utrecht, 24 Juni 1938.

J. BLAUBOER.